

tægter. I saa Fald tror jeg, at det er en Skat, hvis Forøgelse er et særdeles tjenligt Middel til at indprente Nødvendigheden af Sparsommelighed ogsaa hos de bevilgende Myndigheder. Thi der er jo ingen Skat, man saa umiddelbart og bestemt mærker de ubehagelige Virkninger af som af denne.

Det ærede 5te kongevalgte Medlem forekom mig ikke at være i den allerbedste Overensstemmelse med Ordføreren for sit Parti, naar han bebrejdede mig, at jeg vilde gennemføre denne Forhøjelse af Formue- og Indkomstkatten, som dog kun vilde hjælpe mig til at „slide“ mig igennem et Finansaar endnu. Bag ved dette Udtryk af det ærede Medlem laa formodentlig dette — for det er jo ikke blot Formue- og Indkomstkatten, jeg har forlangt forhøjet, jeg har jo ogsaa forlangt Forhøjelse af forskellige indirekte Skatter —, at der var forlangt for lidt, at selv om det, som Regeringen har forlangt, blev gennemført, var det kun til at slide sig et Aar igennem med endnu. Ja, jeg synes nu, at det ærede Medlem ser for mørkt paa det, thi jeg mener, at hvis man vil vedtage de af mig forelagte Skattelove, vil dette i Forbindelse med de Bespareser, der ere gennemførte paa Finansloven, være tilstrækkeligt til at sikre os Balance i de Aar, vi kunne overskue. Men naar det ærede Medlem ser saa ganske overordentlig mørkt paa det, kan jeg ikke andet end bede ham om at anvende den overordentlige Indflydelse, han har paa sine Partifæller, til dog i det mindste at faa dem til at bevilge det, jeg foreslaar. For naar dette er saa utilstrækkeligt, at det kun kan hjælpe mig til at slide mig gennem et Finansaar til, saa gaar det dog paa ingen Maade an at bevilge mindre end det, der er foreslaaet.

Saa mente det ærede kongevalgte Medlem, at hvis blot Lovforslaget var kommet i Fjor, saa havde alt været godt og vel. Ja, jeg indrømmer, at i den Henseende havde det maaske været bedre, at min Stilling som Finansminister havde været lettere, hvis Lovforslagene vare komne i Fjor, thi jeg er jo desværre nødt til at regne med en af vore elskværdige nationale Egenskaber, nemlig den, at naar man lige akkurat har Kniven paa Struben, naar det gaar stærkt nedad Bakke for een; saa er man til Nød tilbøjelig til at mene, at der skal bringes Ofre og gøres alvorlige Anstrengelser, men saa snart det begynder at gaa en Smule opad igen, saa

diskonterer man trøstigt de opadgaaende Chancer og tror, at nu er der Fred og ingen Fare. Jeg indrømmer, at jeg burde maaske have regnet noget mere med denne elskværdige nationale Særegenhed, som jeg ganske vist i Aar er kommen til at lide ikke saa lidt under, men det var dog vistnok alligevel godt, at jeg ikke gjorde det, thi skulde jeg have planlagt nye Indtægtslove i Fjor — og den ærede Ordfører var jo enig med mig i, at trække Veksler paa Fremtidsudsigter skal man ikke, man skal kun gaa efter Erfaringer —, saa havde jeg jo maattet gaa efter det Deficit, som de nærmest foregaaende Aar havde vist mig, idet jeg ikke vidste, hvilke Bespareser der kunde gennemføres, fordi Finanslovkommissionen ikke havde endt sit Arbejde den Gang og heller ikke kendte den siden indtraadte Opgang i Indtægter. Jeg var da kommen til at forlange Skattelove til mindst 5 Mill. Kr. mere, og jeg kan ikke antage, at det kunde have været de ærede Medlemmer saa overordentlig behageligt, der finde, at jeg nu har forlangt for meget.

Det ærede 2det Medlem for 3die Kreds (Holstein-Holsteinborg) anslog jo Toner, som jeg undertiden hører ham anslaa i dette Ting; det er ikke Fredens Toner, det er ikke Hyrdefløjten, det ærede Medlem for Tiden spiller paa, hverken i den ene eller anden af de Sager, som han i øvrigt behandler paa en saa interessant og underholdende Maade. Men jeg følte mig nu ikke beskæmmet ved det ærede Medlems strenge Ord om, at Regeringen vel talte om at forhandle, men ikke vilde det, og at det, som Regeringen gjorde, var, at den kom med et Ultimatum, som den forlangte gennemført, og saa kunde man tage det, hvis man vilde, og lade være, hvis man ikke vilde. Det er lige det stik modsatte af det, som Regeringen og dens Parti have gjort. Regeringen har fremsat et særdeles maadeholdent Forhandlingsgrundlag, og den har, som jeg udtalte det i Lørdags, paa Forhaand taget meget vidtgaende Hensyn til de Anskuelser, som man ved raade i dette Ting, fordi det var den magtpaaliggende at faa denne Sag gennemført saa hurtigt og let og med saa faa Rivninger som muligt. Og det er ingenlunde Tilfældet, at vi have vægret os ved at forhandle. Jeg har for mit Vedkommende — og det samme har den ærede Ordfører for Regeringspartiet her i Salen — erklæret mig villig til at forhandle, endogsaa i meget stor Udstrækning erklæret mig villig til paa forskellige Omraader